

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 470/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť B. S., N., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 To 31/2011 z 21. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. S. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2012 doručená sťažnosť B. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 31/2011 z 21. septembra 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, najmä že: «(...) Okresný súd v Prešove rozsudkom č. k. 33T 99/10 zo dňa 13. 06. 2011 uznal odsúdeného B. S. vinným z trestných činov podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i) Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je popísané v skutkovej vete výroku rozsudku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal advokát odsúdeného B. S. odvolanie, ktorého podstatou bolo predovšetkým tvrdenie, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, aby sa B. S. bol skutkov kladených mu za vinu, dopustil. V podanom odvolaní sa predovšetkým poukázalo na tú skutočnosť, že jediným údajne usvedčujúcim dôkazom je výpoveď obžalovaného J. J., ktorý ho začal usvedčovať s odstupom jedného roka od začatia trestného stíhania. Je pritom z vykonaných dôkazov zrejmé, že obžalovaný J. začal usvedčovať B. S. len z toho dôvodu, že chcel dosiahnuť miernejší trest.

V odvolaní bolo poukázané aj na tú rozhodujúcu skutočnosť, že ďalší obžalovaný C. jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností poprel tvrdenia obžalovaného J. vo vzťahu k B. S. Okresný súd sa s touto skutočnosťou nevysporiadal a nepostupoval v súlade s ustanovením § 125 Trestného poriadku, t. j. nevykonal pre odstránenie rozporov vo výpovediach týchto dvoch obžalovaných konfrontáciu.

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3To 31/2011 zo dňa 21. 09. 2011 rozhodol tak, že zrušuje napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému J. C. v celom rozsahu.

Krajský súd v podstate rozsudok zdôvodnil tým, že bolo preukázané vykonanými dôkazmi, že B. S. sa skutkov kladených mu za vinu dopustil, pričom neakceptoval požiadavku na doplnenie dokazovania konfrontáciou medzi obžalovaným J. a obžalovaným C. a taktiež neakceptoval tvrdenia v odvolaní popísané. (...)

Tvrdím, že tým, že súdy neumožnili procesný postup podľa § 125 Trestného poriadku, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. (...)

Je naprosto zrejmé, že výpoveď obžalovaného J., ako jediný priamy dôkaz v závažných okolnostiach nesúhlasí, ba dokonca je v rozpore s výpoveďou spoluobvineného C.

Zo spisového materiálu je zrejmé a to z výpovede J. J., kedy tento uviedol, že o činnosti B. S. povedal aj obžalovanému J. C. Prvýkrát mu to povedal vtedy, keď sa mal s ním rozprávať o stretnutí v Poľsku.

Z výpovede obžalovaného J. C. však bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že tento jednoznačne poprel tvrdenia obžalovaného J. Obžalovaný C. stále nemenne tvrdil, že o činnosti mu J. nikdy B. S. nespomínal.

Za danej situácie v tak závažnej trestnej veci bolo nutné vykonať konfrontáciu medzi obžalovaným J. a obžalovaným C. v zmysle § 125 ods. 1 Trestného poriadku.

V tejto súvislosti poukazujem aj na čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru(...)

Je síce pravdou, že obžalovaný J. a obžalovaný C. boli v procesnom postavení obžalovaných. Pri širšom výklade tohto ustanovenia je potrebné ich procesné postavenie hodnotiť v časti, kde vypovedajú o skutočnostiach konania ďalšej osoby, ako usvedčujúcu výpoveď, teda ako výpoveď svedka.

Pokiaľ súd takto nepostupoval, tak je potom potrebné urobiť skutkový záver, že proti sebe stoja dva rozhodujúce dôkazy a to jednak výpoveď, svedčiaca v prospech B. S. a jednak výpoveď svedčiaca v jeho neprospech. Takúto dôkaznú situáciu mal potom vyložiť v súlade so zásadou in dubio pro reo a konštatovať, že nebolo jednoznačnými a pochybnosť nevzbudzujúcimi dôkazmi preukázané, že B. S. sa konania, kladeného mu za vinu, dopustil.

Pretože takto súdy dôkazy nevyhodnotili, došlo k porušeniu aj čl. 6 ods. 2 Dohovoru.

Zásada in dubio pro reo tvorí v súlade s výkladom čl. 6 ods. 2 Dohovoru integrálnu súčasť zásady prezumpcie neviny. Uvedené je v Dohovore vyjadrené slovami „dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom“. Zákonný spôsob pritom zahŕňa aj práve jej dokázanie bez akýchkoľvek pochybností, teda bez toho, aby iné alternatívy boli natoľko nepravdepodobné až nemožné, že ustálenie viny voči konkrétnemu páchatelovi je jediným rozumným a prijateľným posúdením objektívne existujúceho a orgánmi činnými v trestnom konaní zisteného skutkového stavu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto sťažovateľ žiada Ústavný súd Slovenskej republiky, aby v predmetnej veci vydal tento nález:

Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3To 31/2011 porušil právo sťažovateľa B. S.(...) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu ochranu ako i čl. 6 ods. 1

Dohovoru(...) na spravodlivý proces ako aj právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru(...)

Rozsudok Krajského súdku v Prešove č. k . 3To 31/2011 zo dňa 21. 09. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť jeho právnomu zástupcovi do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To 31/2011 z 21. septembra 2011 došlo k porušeniu jeho práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) dohovoru.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Z uvedeného vyplýva, že jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnutý rozsudok krajského súdu podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 21. septembra 2011, predmetná sťažnosť bola podaná v čase (27. septembra 2012), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ústavnému súdu neušlo pozornosti, že splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom z 25. septembra 2012 nebolo podpísané sťažovateľom, ale jeho manželkou, a preto v okolnostiach danej veci pripadalo do úvahy aj odmietnutie sťažnosti ako podanej neoprávnenou osobou (napr. II. ÚS 148/03).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2012